

متن پرسش

سلام خدمت استاد: در حال خواندن کتاب سر صلات امام این حدیث از پیغمبر اکرم در کتاب آمده بود که فرمودند: **كَانَ أَخِي مُوسَى عَيْنُهُ الْيُمْنَى عَمِيَاءَ وَ أَخِي عِيسَى عَيْنُهُ الْيُسْرَى عَمِيَاءَ وَ أَنَا دُوَالْعَيْنَيْنِ.** و امام در تفسیر این حدیث شریف آورده اند: جناب موسی را کثرت غلبه بر وحدت داشت، و جناب عیسی را وحدت غالب بر کثرت بود؛ و رسول ختمی را مقام برزخیت کبری، که حد وسط و صراط مستقیم است، بود. می خواستم بدانم معنای غلبه کثرت بر وحدت یا غلبه وحدت بر کثرت چیست و چگونه حد وسط و صراط مستقیم حاصل می شود؟ البته اگر وقت شما ضعیف است بنده پیگیر سخنرانی هایتان هستم و در صحبت هایتان به نوعی پاسخ به این مسئله را نیز لحاظ بفرمائید. با تشکر.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مفصل این موضوع در «فصوص الحکم» جناب ابن عربی مطرح است. آری! جناب حضرت موسی «علیه السلام» به میان آمدند تا به حکم نبوت تکلیف کثرات و نسبت انسان را با عالم کثرت معلوم کنند و عملاً فقه در جهان یهودیت غلبه یافت و حضرت عیسی «علیه السلام» به عنوان ادامه دین حضرت موسی «علیه السلام» آمدند تا در کنار دیانت حضرت موسی «علیه السلام» متذکر بواطن عالم شوند و محبت در کنار تکلیف به میان آید و به همین جهت عیسویان در کنار عهد جدید که حضرت عیسی «علیه السلام» آوردند، مقید به عهد عتیق یعنی تورات نیز می باشند و دیانت حضرت محمد «صلوات الله علیه و آله» جمع بین «تکلیف» و «حضور» در بواطن عالم است و نماد آن را در ائمه «علیهم السلام» ملاحظه می کنید که در عین رعایت تمام دستورات شرع، دارای قدسی ترین حضور در عالم غیب و معانی هستند. و این سیره همه محمدین است. موفق باشید